

ת"פ 5750/02/16 - מדינת ישראל נגד שלום דהן

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 5750-02-16 מדינת ישראל נ' דהן
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת- חיימוביץ

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

שלום דהן

הנאשם

הכרעת דין

כתב האישום

ביום 10.12.15 שכר הנאשם לשימוש רכב מסוג שברולט מאליבו מ.ר. 9462013 (להלן: "הרכב"). במועד שאינו ידוע עובר לשעה 20:45 ביום 18.1.16 זייף הנאשם את לוחיות זיהוי הרכב, בכך שהפך את הספרה 0 לספרה 9 בלוחית האחורית ואת הספרה 0 לספרה 8 בלוחית הקדמית.

בתאריך 18.1.16 בשעה 20:45 לערך נהג הנאשם את הרכב ברחוב בן ציון גאליס בפתח תקווה כשלידו במושב ליד הנהג ישוב ע' א' (להלן: "א'") וברכבו כלי פריצה הכוללים ג' בקה, פלייר ומברג שטוח, ופנה לרחוב הרכבת.

השוטר כוכב עוזרי, שנסע עם המתנדב קובי יוסף, הבחין ברכב הנוסע באיטיות והדבר עורר את חשדו ולכן החל לעקוב אחר הרכב. במהלך הנסיעה הגיע הנאשם לצומת הרחובות נחשון ומשה שוורב, אז האיץ הנאשם את מהירות נסיעתו, תוך שהוא נוסע נגד כיוון התנועה ברחוב נחשון ולאחר מכן פנה שמאלה לכביש 40 והחל לנסוע בניגוד לכיוון התנועה.

באותה העת נסע בנתיב הימני בכביש 40 רכב נהוג בידי א' א' ובמושב לידיו ישבה מ' כ'. הנאשם המשיך בנסיעה מהירה בכביש 40 בניגוד לכיוון התנועה והתנגש בעוצמה עם חזית רכבו בחזית רכבו של א'. כתוצאה מכך נפגע רכבו של א' ורכב נוסף. למ' כ' נגרמו שבר בצלע בית החזה, כאבי צוואר, שפשוף עורי בבטן, שפשופים בקרסול ימין ובברכיים. לא' נגרמו כאבים בבית החזה. א' נחבל בידו, עבר ניתוח בהרדמה כללית, נזקק לקיבוע עם שתי פלטות וברגים, אושפז ושוחרר ביום 24.1.16. לנאשם נגרמה חבלת ראש והוא נזקק לתפירה בסיכות. כן נגרמו נזקים לכלי הרכב המעורבים.

מיד לאחר התאונה נמלט הנאשם מן המקום רגלית, מבלי לעמוד על תוצאות התאונה ולהזעיק עזרה.

משכך יוחסו לנאשם עבירות של נהיגה פוחזת, עבירה לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "החוק"); הפקרה אחרי פגיעה, עבירה לפי סעיף 64(א)(ב) לפקודת התעבורה [נוסח חדש] 1967 (להלן: "הפקודה");

נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה ניזוק רכוש ונחבל אדם, עבירה לפי סעיף 2)62 + 3)38 לפקודה; החזקת מכשירי פריצה, עבירה לפי סעיף 413 לחוק ושינוי זהות של רכב, עבירה לפי סעיף 413 לחוק.

המענה לכתב האישום

הנאשם הודה ששכר את הרכב, נכח בו בעת התאונה אך הכחיש שהוא אשר נהג ברכב.

הנאשם הכחיש, כי נמלט מזירת התאונה מבלי לעמוד על תוצאותיה וכן את המעשים שיוחסו לו בסעיף 11, נהיגה בדרך ציבורית באופן נמהר או רשלני שיש בו סיכון לחיי אדם, גרם לתאונה בה נחבל אדם וניזוק רכוש, לא עמד על תוצאות התאונה ולא הזעיק עזרה, החזיק כלי פריצה ושינה את זהותו של הרכב תוך זיוף או טשטוש סימני זיהוי.

הנאשם הכחיש מחוסר ידיעה, כי א' ישב ליד הנהג, וכי ברכב היו כלי פריצה וכן את נסיבות התאונה כמפורט בסעיפים 4-9 לכתב האישום.

טענות הצדדים בתמצית

ב"כ המאשימה ביקשה ליתן אמון בראיות המאשימה ולקבוע, כי הנאשם הוא שנהג ברכב מכח חזקת הבעלות וויתר הראיות וכפועל יוצא מכך להרשיעו גם ביתר העבירות. עוד ביקשה לדחות את גרסת הנאשם, שנמסרה בעדותו בבית המשפט לפיה גם אחרים נוהגים ברכב, וכי ביום התאונה אחר נהג, זאת בהיותה גרסה כבושה ולראות בשתיקת הנאשם בחקירותיו כחזוק לראיות המאשימה.

ב"כ הנאשם טענו, כי ספק מתקיים במספר מישורים בתיק זה וביקשו להורות על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו. לא עלה בידי המאשימה להוכיח, כי הנאשם הוא שנהג ברכב בעת קרות התאונה ונותר ספק, כמה אנשים נכחו ברכב בעת התאונה ומי נהג בו. ההגנה ביקשה לדחות את גרסת א' שהנו העד היחיד עליו מתבססת המאשימה לגבי מספר האנשים שנכחו ברכב בעת התאונה. לשיטת ההגנה, אין לתת אמון בעדותו של עד זה פרט לגרסה שמסר ביחס להימצאותו ברכב.

עוד נטען, שאין למאשימה יכולת לדעת מה האינטרסים של א', לא להעיד על אותם אחרים שנכחו ברכב, אך ברור שאינו רוצה שהמשטרה תגיע אליהם.

עוד טענו ב"כ הנאשם למחדלי חקירה בתיק בהם יש להקים ספק באחריותו של הנאשם למיוחס לו כמו אי עריכת הניסוי בכרית האוויר במושב הנהג חרף הנחיצות בכך. לטענת ההגנה משמעות הדבר היא שלא ניתן לשלול טענותיה לחדירת נוזלים לכרית האוויר טרם התאונה או כתוצאה מהתזה במהלך התאונה ולא מפאת שהנאשם ישב במושב הנהג בעת התאונה. משהמאשימה לא הוכיחה מי ישב אפה ברכב ולא הוכיחה את אופן חדירת DNA של הנאשם לכרית האוויר הספק צריך לפעול לטובת הנאשם.

בחוות דעת הנוגעת ל-DNA נקבע, כי מהמטוש 7 לא הצליחה המעבדה לאפיין DNA. לשיטת ההגנה, משמעות הדבר היא שנמצא DNA של אדם נוסף אך בהעדר חשודים אחרים לא אותרו אנשים נוספים להשוואת DNA.

על כלי הפריצה לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם הקושרות אותו אליהם.

עוד העלתה ההגנה טענה של הגנה מן הצדק שמקורה בניהול חקירה לקויה, בכך שא' נחקר רק בחלוף יומיים מהאירוע וזאת ללא כל הצדקה; א' לא נחקר בגין מה שנתפס על גופו בחיפוש (כובע גרב, סקנר וסכין יפנית) ולא עומת עם העדויות האחרות לפיהן היו ברכב יותר משני אנשים; חרף עברו הפלילי של א' הוא לא נשאל בעניין לוחיות הזיהוי; אפליה בין א' לנאשם כאשר נגד הראשון לא הוגש כתב אישום בגין האירועים המתוארים או בגין החזקת הסכין. עוד נטען, כי נפל פגם בכך שא' לא נחקר בשנית אף שביקש לעשות כן בתום חקירתו הראשונה.

בסוגית ההפקרה, נטען שהיה מקום להאשים בכך גם את א', שנכח במקום ויש סיכוי שהוא זה אשר נהג ברכב אך המאשימה לא עשתה כן.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה העידו אנשי המשטרה כוכב עוזרי, קובי יוסף, נוית עסיס, מיכאל אפרימה, אופיר היקרי ובן זיידה, המעורבים בתאונה עצמה מ' כ', שי אמר וא' וכן העד ארז אלוני מחברת UMI.

כמו כן הוגשו הראיות ת/1 עד ת/60, הכוללים את עדויותיהם של וורקו אשטו (ת/52) וכן של א' א' (ת/53 ו- ת/54) וחוות דעת בנושא DNA לדגימות שנלקחו מהרכב (ת/55).

שי אמר, בעדותו סיפר, שנסע ברכבו בכביש 40 כאשר הגיח מולו רכב לבן. ראה ברכב הפוגע שני אנשים. כשהגיע למקום התאונה ראה "שניים שוכבים על הרצפה שהם בעצם המעורבים בתאונה, הפצועים, בן אדם נוסף פצוע בתוך הרכב הלבן" (עמ' 60 שורות 1-2).

לדבריו הוא ראה סך הכל **שלושה אנשים ברכב** הפוגע "... אבל היו שם שניים כשהם באו מולי לפני שקרתה התאונה, ואחרי שקרתה התאונה היה ברכב הלבן אחד נוסף שהיה פצוע מאחור" ובהמשך "**שלוש. סך הכל שלושה ראיתי**. לא יודע מה קרה איתם" (עמ' 60 שורות 14-24).

גם בחקירה חוזרת לב"כ המאשימה אישר שדובר על שלושה אנשים ברכב הפוגע "**בנקודת זמן ראשונה שהרכב חלף ראיתי שני אנשים. בנקודת זמן שנייה בן אדם נוסף בספסל האחורי**" (עמ' 60 שורות 27-29).

ת/57 דו"ח בדוקאי מאת בן זיידה לפיו ביום 13.2.15 בשעה 20:15 נצפו בכפר סבא הנאשם וא' מחוץ לרכב וכשהבחינו בשוטרים נכנסו לרכבם וביצעו פניית פרסה. לאחר שהשוטרים עיכבו את הרכב הם הסבירו שהגיעו למקום לשחק סנוקר, בחיפוש לא נתפס דבר.

בן זיידה זומן לעדות בקשת ההגנה אף שאינו עד תביעה. בעדותו סיפר על נסיבות בדיקת א' והנאשם "... כשמישהו מבחין בניידת על פי מה שרשמתי בנסיבות המקרה, נכנסו לרכב וביצעו פרסה, והנ"ל תוקלו שיש להם מה להסתיר ולכן מופרט כל מה שעשיתי" (עמ' 64 שורות 15-18). בעת שבדק את א' והנאשם לא קיבל כל מידע לגביהם אחרת היה מצוין הדבר בדו"ח עצמו (עמ' 64-65).

נוית עסיס חקרה את א'. לגבי הציון שמדובר בשלושה אנשים בפרטי האירוע ב- ת/36 הסבירה שמדובר בטופס מובנה ולא בדברים שנרשמו מידיעתה.

לעדה לא היה הסבר ממשי למה לא שאלה את א' בחקירתו על האפשרות שמדובר בשלושה אנשים ברכב ולא על הפריטים שנתפסו עליו (סקנר וסכין יפנית). לעדה לא היה הסבר מדוע לא עימתה את א' עם אמירתו "אני גנב" שלוש פעמים על פי עדות קובי יוסף ולא לשאלה מדוע א' לא נחקר שוב והאם הייתה עליו שמירה כל העת או אם היו לו מבקרים בתקופה זו (עמ' 69 שורה 5-1). יוער, כי מהמזכרים ת/37, ת/38 ו- ת/40 ברור שהיה נתון במעצר מאז נלקח לבית החולים.

ת/1 דו"פ של כוכב עוזרי ממנו עלה, כי במהלך פעילות בילוש ברכב מוסווה לאזרחי באזור התעשייה סגולה בשעה 20:45 לערך הבחין ברכב של הנאשם עם חלונות כהים ופנה בנסיעה איטית, "**וברכב מספר דמויות** בשלב זה רכב זה עורר את חשדי כאשר פנה ימינה...". הוא נסע אחר הרכב תוך שמירה על קשר עין מבלי שיש רכבים נוספים ביניהם. **בהמשך הרכב האיץ את נסיעתו תוך שהוא מסכן את המשתמשים בדרך** אז דיווח בקשר ואז הבחין שהרכב נכנס באין כניסה לכביש 40. הוא הבחין שהרכב נמלט מהם למרות שלא הזדהו כשוטרים ולא כרזו לו. הוא דיווח על כך בקשר המשטרתי. הם נסעו אחרי הרכב כאשר לא היה קשר עין עמם. אחרי נסיעה של 20 מטרים הבחין ברכב בעצירה צמוד למעקה. הוא דיווח על התאונה וביקש להזמין מד"א. הוא הבחין באדם שיוצא מהרכב מהדלת השמאלית אחורית וזוהה כא' וכן בחור ובחורה ששכבו בצד והתלוננו על כאבים. הבחין כי לוחיות הזיהוי ברכב הוחלפו, הספרה 0 בספרה 9 מאחור והספרה 0 בספרה 8 מקדימה. נערך חיפוש ראשוני ברכב ועל גופו של א'. בהמשך גררו את הרכב ובחיפוש מדוקדק נתפסו המוצגים שסימן. בתא הכפפות של הרכב נמצא ארנקו של הנאשם.

בעדותו הסביר עוזרי, כי **הבחין "במספר דמויות" ברכב אבל לא ידע לומר כמה**. לא יכול לאשר מספר ספציפי, כי חלונות הרכב היו כהים והייתה שעת ערב אך חזר והבהיר שמדובר ביותר מאדם אחד. הבהיר שהיו שניים שישבו מקדימה ולא יכול לשלול דמויות שישבו מאחור או אולי זה רק אלה שישבו מקדימה.

הוא חשש שאם יפנו לנהג במערכת הכריזה הם יגרמו לו לברוח וכך תגרם תאונה קשה. לא ראה את התאונה עצמה אלא הגיע מספר שניות אחרי.

א' לא התלונן על כאבים בראש, רק ביד. הוא יצא מהחלק האחורי ולא הקדמי של הרכב.

ב- **ת/26 דו"פ של מנוס ארז** אישר את המפורט בדו"פ של עוזרי לגבי החלפת המספרים בלוחית הרישוי של הרכב מקדימה ומאחור על ידי שינוי ספרה בכל לוחית.

ת/2 זכ"ד של קובי יוסף ממנו עלה, כינסע עם עוזרי בניידת בילוש מוסווית. הם נסעו אחר הרכב. **הרכב לא האט כאשר הגיע לצומת ונכנס לאחד הרחובות בניגוד לכיוון התנועה** ונכנס לכביש 40. **מרחוק הבחין, כי הרכב עשה תאונה**. אז הפעיל אורות כחולים ונסע על השוליים. שמע את מי שזוהה כא' עומד וצועק לעזרה, הוא נעצר ופונה לקבלת טיפול רפואי. "כמו כן לציין שהתחלתי בריצה לכיוון הפצוע שזעק לעזרה ברכב השברולט **הבחנתי בדמות שבורחת לכיוון שטח הפתוח**".

בעדותו סיפר יוסף שהוא מתנדב וראה את התאונה עצמה למרות שהיה ברכב עם עוזרי שלא ראה את התאונה. לא ידע להסביר, כיצד עוזרי לא ראה את התאונה. **אינו יודע כמה אנשים היו ברכב למעט הפצוע וזה שברח**. הפצוע, א',

צעק "אני גנב" כדי שלא יפגעו בו. מודה שטעה כשלא רשם את הדברים בדו"ח הפעולה. הוא רץ לפצוע ראשון ולכן ייתכן שעוזרי לא שמעו את הדברים.

רס"מ מיכאל אפרימה הציג לעדים את **ת/6** (זהה ל- **ת/43**) שהינו תצ"א של כיוון נסיעת הנאשם ומיקום התאונה. בעדותו לא יכל למסור מתי הדפיס את התצ"א משהמסמך לא נושא תאריך.

הסביר שאין זה מתפקידו לבדוק המידע מתי שונה השילוט בכביש 40, כך שהוצב שילוט אין כניסה חדש במקום (יצוין, כי טענת הגנה זו נזנחה על ידי ההגנה).

חמש הדקות הראשונות בחקירה של א' לא הוקלטו בשל תקלה (כמצוין ב- ת/12). לא קיבל מידע על כך שא' הודה שגנב (כעולה מעדותו של קובי יוסף). הוטח בו איך היה מתנהל לו ידע זאת והשיב שתלוי בתיק ולא עמד על כך שהיה חוקר זאת בכל מקרה ורק בהמשך הבהיר כיצד היה פועל (עמ' 30-31).

עמד על כך ששוטרים שמרו על א' במהלך שהייתו בבית החולים. הוא לא חזר לחקור את א', כי לא היה צורך חקירתי.

מ' כ' סיפרה בעדותה, כי במהלך נסיעתה עם המנהל שלה, א' א', הרכב פגע חזיתית ברכבם. **היא ראתה שני אנשים**. אחד צעק "היד שלי" ונשען על הדלת מאחורה והנהג התקשה לפתוח את הדלת בגלל המעקה.

בחקירתה הנגדית לא יכלה לשלול שהרכב הפוגע נסע על שול הדרך. עומתה עם עדותה במשטרה בה דיברה רק על הבחור מחוץ לרכב ולא על שניים ועמדה על כך שהיה נהג בתוך הרכב והיה אחד שעמד בצד השני ולא בצד של הנהג. לא יכולה לשלול שהיו עוד אנשים.

כתוצאה מהתאונה נגרמו לה שבר בצלעות וכאבים בצוואר והיא קיבלה טיפולי פיזיותרפיה.

ארז אלוני סיפר בעדותו, כי היה מהנדס בחברת UMI, יבואנית רכב מוטורס בישראל. בתפקידו היה אחראי על המערך הטכני.

בעדותו הסביר על מנגנון פתיחת כרית האוויר "**למליבו יש 10 כריות אוויר מערכת מנוהלת על ידי מחשב שהוא מזהה אירוע תאונתי, או לפני התאונה, והנתונים עוברים איזה סף, המחשב נותן פקודה ופותח כריות אוויר רלבנטיות לאופן התרחשות התאונה**" (עמ' 39 שורות 1-3).

השימוש בכרית האוויר ברכב המדובר הוא חד פעמי "**שהיא מתפוצצת היא חד פעמית**". וגם לא נהוג להשתמש בכריות משומשות להעביר מרכב לרכב. כי **זה כמו פצצה, זה אלמנט מאוד מסוכן**, ויש לו אורך חיים ותכלס משתמשים בחלקים חדשים" (עמ' 39 שורות 4-6).

הוא בדק את ההיסטוריה של הרכב ולא מצא היסטוריה של תיקונים שקשורים בכרית האוויר (עמ' 39 שורות 9-10 ועמ' 40 שורה 10). בחקירתו הנגדית מסר שהוא מעיד על טיפול ברכב במוסכי UMI אך לא יודע על טיפול במוסך אחר. לדבריו, הרכב הוא חדש ולכן הטיפול הוא ללא תשלום כך שאם הייתה תקלה ברכב הוא היה מטופל רק במוסכי UMI (עמ' 40 שורות 24-25) וכן הוסיף "... **מאחר ולא הייתה היסטוריה, אני מניח שלא הייתה לו תלונה על כריות אוויר או תקלה. זה בעצם פרקטי**" (עמ' 40 שורות 28-31).

על האפשרות לחדירת דם ורוק לכרית האוויר לפני שנפתחה ויצאה מן ההגה עובר לתאונה, כטענת ההגנה, השיב "...
אם אני מבין נכון, שיחדרו נוזלים לתוך לחלק הפנימי של כרית האוויר, לפני שהיא נפתחה, זה לא סביר כי הכרית עצמה אטומה ואמורה לעמוד בפני לחות ונוזלים שכן הם יגרמו לה לפעולה לא תקינה. ולכן לא סביר שיכנסו נוזלים לכרית אוויר לפני שהיא מתפוצצת" (עמ' 39 שורות 19-22).

לגבי הניסוי שהציע הסביר "**אני הצעתי כי יעשו ניסוי שיקחו כרית אוויר שלא התפוצצה דרוכה, אטומה, ירטיבו בנוזל ויפוצצו אותה ויראו אם חדרו נוזלים**" (עמ' 39 שורה 24). הוסיף, כי הוא לא ביצע ניסוי שכזה, ואיני יודע אם בוצע, אבל הדבר כרוך בעלויות.

אופיר היקרי, איש מז"פ שערך מסמכים **ת/45 עד ת/47**. בעדותו אישר, כי יש חשיבות להגיע ראשון לזירת אירוע כדי למנוע זיהום, האחריות שלו למוצג מתחילה כשהוא מתחיל לטפל במוצג ואין לו כל שליטה על מה שקרה עם המוצג טרם שהגיע אליו ולכן הודה שאינו יכול לשלול זיהום של המוצגים בטרם שאסף אותם, לרבות נוזלים שניתזו מנקודה לנקודה ברכב (עמ' 43 שורה 9 עד עמ' 44 שורה 8). הוא נטל טביעות אצבע אך אינו הגורם שאחראי על השוואתם במאגר (עמ' 44).

ת/47 הנו בדיקה שערך העד ברכב ביום 19.1.16 בחניה של תחנת משטרת פתח תקווה "בבדיקה נראו סימני פגיעה חיצוניים ברכב, במיוחד באזור חזית הרכב מצד ימין. נפתחו כריות אוויר קדמיות וצידיות, ונצפו כתמי חחד רבים בחלק הקדמי והאחורי ברכב. יש לציין כי ברכב לא נראו לוחיות זיהוי, מספר הל.ז. נמסר לי על ידי החוקרת בתיק". בדו"ח פירוט של המוצגים והדגימות שניטלו מהרכב. צולמו תמונות של פנים וחוץ של הרכב.

ת/55 חוות דעת DNA בצירוף תיק עבודה (לרבות דיסק עם החומר) שהוגשו בהסכמה ללא חקירת המומחה. מחוות הדעת עלו הממצאים הבאים:

- א. בחומר שנדגם מכרית האוויר ממושב הנהג התקבל פרופיל דנא התואם לפרופיל של הנאשם.
- ב. בחומר שנדגם מכרית האוויר ממושב ליד הנהג התקבל פרופיל דנ"א התואם לפרופיל של א'.
- ג. "על פי אמדן סטטיסטי של האוכלוסיה הישראלית (ישראלית או ערבית), שכיחות הפרטים באוכלוסיה שהנם בעלי פרופיל DNA השונים כפי שהתקבלו בחומר שנדגם מכריות האוויר... נאמדת באחד ליותר ממיליארד פרטים".
- ד. מדנ"א שנלקח מצד שמאל של משענת מושב נוסע קדמי ימני "לא הצלחתי לאפיין בבדיקות DNA חומר מהמטוש (סעיף 7

ת/56 הינו כתב האישום כנגד א' בגינו היה עצור בעת מתן עדותו בתיק זה. על פי כתב האישום מיוחסות לעד ביחד עם חמישה אחרים עבירות שונות לרבות ובעיקר עבירות רכוש.

עדותו של א' תפורט בהמשך.

פרשת ההגנה

במסגרת פרשת ההגנה נשמעה עדותו של הנאשם.

בחקירה הראשית לא מסר הנאשם גרסה ממשית לאירועים הנתענים בכתב האישום למעט נוכחותו ברכב ביחד עם שלושה נוספים וטענתו, כי לא נהג ברכב. הנאשם טען לפגיעה בזיכרונו ולכן אינו יכול למסור כל פרט נוסף ביחד לתאונה, לאנשים שנכחו ברכב למעט א', זהות הנהג ועוד.

עיקר תשובותיו בחקירה הנגדית היו לא זוכר או לא יודע, חזר בו מדברים שמסר לפרוטוקול והסביר שדבריו הובנו לא נכון.

הנאשם הכחיש היכרות עם א' למעט שני המפגשים, זה המצוין בדו"ח הבדוקאי ויום התאונה.

דין והכרעה

אין מחלוקת שהנאשם שכר את הרכב והחזיק בו בעת האירוע ובעל החזקה עליו.

אין מחלוקת להתרחשות התאונה, בזמן ובמקום, שאירעה כתוצאה מנסיעת הרכב נגד כיוון התנועה.

אין מחלוקת, כי הרכב פגע ברכבו של א' א' וגרם לפגיעה בנוסעי שני הרכבים וברכבו של וורקו אשטו.

אין מחלוקת, כי כתוצאה מהתאונה נגרמו חבלות לא', לא' א', למ' כ' ולנאשם.

אין מחלוקת, כי הנאשם לא הזעיק עזרה רפואית או את המשטרה ועזב את המקום בכוחות עצמו בטרם פגש בגורמי הרפואה או אכיפת החוק.

טענתו העיקרית של הנאשם, כאמור הינה, כי אינו אחראי לביצוע העבירות נשוא האישום היות ולא הוא שנהג ברכב בעת התאונה, וכי לא הפקיר את הפצועים כנטען. כן הכחיש עבירות של החזקת כלי פריצה ושינוי לוחיות הרישוי.

לאחר ששמעתי את עדותם של עדי התביעה ועדות הנאשם ולאחר ששקלתי את טענותיהם, התרשמתי מהופעתם בבית המשפט ובחנתי את המסמכים שהוגשו, מצאתי כי עובדות כתב האישום הוכחו מעל לכל ספק סביר על כן מצאתי להרשיע את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום ואנמק.

כאמור בעת האירוע הנאשם היה המחזיק ברכב השכור ולא נטען, כי הרכב נלקח ממנו בלי ידיעתו ובל' הסכמתו. יתירה מכך, הנאשם הודה שנסע ברכב בעת התאונה, אישר שא' ישב ליד הנהג והוא במושב האחורי, וכי סך הכל נסעו ברכב ארבעה אנשים אך טען שאינו זוכר מי היה הנהג.

א' בעדותו בבית המשפט אישר את מרבית האמור בהודעתו במשטרה (ת/51) למעט מה שנוגע לטיב ההיכרות שלו עם הנאשם. בנקודה זו שב וטען שאין היכרות אישית מוקדמת בין השניים למעט העובדה שהוא אוכל בבית העסק של הנאשם.

קבילות הודעת חוץ של א'

א' הוכרז כעד עוין והודעתו במשטרה הוגשה (ת/51). בהמשך גם הוגש תיעוד חקירתו באודיו (ת/51א').

בע"פ 2932/00 אלמקייס נ' מדינת ישראל (21.2.01) נקבע כי לאחר חקיקת סעיף 10א' לפקודת הראיות, רשאי בית המשפט לקבל את הודעת החוץ שמסר העד העוין כראיה לאמיתות תוכנו.

סעיף 10א' קובע, כי נדרשים שלושה תנאים לקבילותה של אמרת חוץ של עד; שמתן האמרה הוכח במשפט, שנותן האמרה הוא עד במשפט וניתנה לצדדים הזדמנות לחוקרו ושהעדות שונה מן האמרה בפרט מהותי או שהעד מכחיש את תוכן האמרה או טוען, כי אינו זוכר את תוכנה.

בע"פ 3572/16 פלוני נ' מדינת ישראל (30.1.17) נקבע, כי הערכת משקלה של אמרת חוץ שהתקבלה לפי סעיף 10א' (א) כמוה כהערכת משקלה של עדות רגילה, וכי אין בקיומן של סתירות לכאורה כדי להפחית ממשקלה של הודעת חוץ.

סעיף 10 א' (ד) קובע שנאשם לא יורשע על סמך אמרת חוץ לפי סעיף 10א' אלא אם תמצא תוספת ראייתית מסוג דבר לחיזוק.

כמצוות סעיף 10א' (ג), העדפת אמרת חוץ של עד על פני עדותו בבית המשפט תהא מטעמים מיוחדים שיירשמו ולצורך כך יתחשב בית המשפט בנסיבות העניין, לרבות נסיבות מתן האמרה, הראיות שהובאו במשפט, התנהגות העד במשפט ואותות האמת שנתגלו במהלך המשפט.

א' בת/51, הודעתו במשטרה מסר, כי נסע בטרמפ ביחד עם אדם נוסף שנהג ברכב, אשר נסע נגד כיוון התנועה וגרם לתנועה. כאשר נשאל על טיב הקשר עם הנאשם הסביר שהם חברים, בתמונה שהוצגה לו זיהה את הנאשם. הוא הכחיש שנסע ברכבו של הנאשם, ולא הפליל את הנאשם בנהיגה ברכב בעת התאונה.

במהלך עדותו לא הוטח בו התיעוד הקולי של חקירתו, ת/51א' וזה הוגש במועד מאוחר יותר, אך עסקינן בהקלטה התומכת ברישום ההודעה על גבי ת/51. דברים שנמסרו מרצונו החופשי של א'.

במהלך עדותו בבית המשפט א' נהג בעויינות כלפי המאשימה כבר בתחילת עדותו וברור היה שהמעמד לא נוח לו. בהמשך נוכח השינוי המהותי מהגרסה שנמסרה במשטרה הוכרז העד כעד עוין והודעתו, ת/51, הוגשה כאמור.

העד זיהה את הנאשם באולם בית המשפט אך הכחיש שיש לו קשר אליו, כמו גם הכחיש שהיה בבית הנאשם (עמ' 45 שורות 5-16). הוא חזר בו מדברים שמסר במשטרה אודות ההיכרות שלו עם הנאשם והכחיש שמדובר בחתימתו שלו על גבי ההודעה, וכי מדובר ברישום שקרי של ההודעה (עמ' 45 שורות 19-26 ועמ' 46 שורות 4-8).

בנסיבות אלה, הוגשה ההודעה והעידו החוקרים עסיס ואפרימה לגבי נסיבות גבייתה ובהמשך הוגש גם התיעוד הקולי של החקירה.

העד לא מסר הסבר המניח את הדעת לדברים שמסר בחקירתו לגבי טיב הקשר שלו עם הנאשם, ואלה כאמור מגובים בתיעוד הקולי בת/51 א' שנמסר מרצונו החופשי של העד. ניכר שבהכחשת הדברים ביקש א' לסייע לנאשם. את יתר הדברים שמסר בחקירתו ת/51 אישר א' בחקירתו הנגדית לב"כ המאשימה. התיעוד הקולי ב- ת/51א' מאשש את

אמיתות תוכן הדברים שמסר א' בחקירתו במשטרה, ת/51 וכי השינוי בגרסתו בבית המשפט נבע משיקולים אחרים.

לאור כל האמור לעיל, אני מוצאת להעדיף את הודעת העד במשטרה ת/51 על פני זו שנמסרה בבית המשפט בנקודות בהם חזר בו העד, בעיקר הדברים אמורים לגבי טיב הקשר שלו עם הנאשם.

עדות א' בבית המשפט

העד אישר, כי "ברור שצריך להיות נהג אם אני ישבתי ליד הנהג" (עמ' 47 שורות 8-6 ושורה 22).

לאחר התאונה "יצאתי מהדלת האחורית, האוטו כבר נמערך, אז הדלת לא הצלחתי לפתוח את הדלת, לא יצאתי הגעתי לדלת האחורית של הרכב. אני ישבתי ליד הנהג, לא הצלחתי לפתוח את הדלת ויצאתי מהדלת האחורית, לא יצאתי, ישבתי התעלפתי עד שהגיע אמבולנס" (עמ' 47 שורות 22-11). שלל מפורשות, כי הוא נהג ברכב (עמ' 47 שורות 30-29 וכן עמ' 49 שורה 30 עד עמ' 50 שורה 14).

לאחר רענון זכרון אישר שאמר לנהג לעצור לפני התאונה כשנסע נגד כיוון התנועה (עמ' 48 שורה 2).

כתוצאה מהתאונה "כמעט בכל הגוף קיבלתי מכות נשברה לי היד" (עמ' 50 שורות 18-17).

כאמור חזר ועמד על כך שהוא והנאשם אינם חברים (עמ' 50 שורה 25 עד עמ' 51 שורה 12).

רק בעדותו בבית המשפט שלל מפורשות שהנאשם נהג ברכב "לא נהג. הוא לא נהג" וכשהוטח בו שבחקירתו ת/51 השיב שאינו זוכר אך לא שלל שהנאשם נהג השיב "לא זוכר" (עמ' 52 שורות 23-14).

כאשר הוצג לו דו"ח בדוקאי מיום 19.1.16 לפיו היה עם הנאשם במקום שאינו המסעדה של הנאשם השיב "זה בכפר סבא, איפה שיש מועדונים, פאבים, זה היה יום שישי, לא היה איתי אנחנו היינו ברחוב, על המדרכה, ללכת שם למועדון כזה. ובמקרה פגשתי אותו שם, לא קבענו, אני מכיר אותו אך הוא לא חבר שלי. במקרה פגשתי אותו שם באותו יום. באה המשטרה, היינו על המדרכה וביקשו ת.ז. שאלו אותי מה אני עושה פה, אמרתי שבאתי למועדון" (עמ' 53 שורות 6-2).

הוטח בו שהוא היה ברכב של הנאשם השיב "את טוענת ככה, אם את אומרת יכול להיות אני עליתי טרמפ" (עמ' 53 שורות 23-16).

הכחיש שראה כלי פריצה ברכב והכחיש את הימצאות הפנס ברשותו (עמ' 53 שורה 31 עד עמ' 54 שורה 5).

בפתח החקירה הנגדית ביקשה ההגנה התחייבות המאשימה, כי דברים שימסור העד בחקירה הנגדית לא יועמד לדין בגינם בנוגע לתיק זה. ב"כ המאשימה הצהירה כמבוקש "אני מתחייבת שהעד יכול להעיד באופן חופשי מבלי שהדברים ישמשו כנגדו" (עמ' 54 שורות 26-25).

בחקירה נגדית לב"כ הנאשם הוטח בו שוב ושוב שהוא נהג ברכב תוך ציון, כי הדברים לא ישמשו כנגדו אך הכחיש שוב ושוב וניכר בו שנעלב מעצם החשד שהועלה כנגדו על ידי ההגנה (עמ' 55 שורות 9-1 וכן שורות 25-22, עמ' 56 שורות 26-10 ועמ' 57 שורות 5-2).

לדברי העד יש לו בעיות זיכרון מאז התאונה:

"ש. בעדות הזאת אתה מתחיל בשורה 19 ואומר שקיבלת מכה בראש, זה נכון?

ת. **יכול להיות. אני קיבלתי מכה גם ביד. עדיין יש לי בעיות עם הזיכרון**" (עמ' 55 שורות 18-17). לאחר התאונה איבד את ההכרה ופונה לבית החולים (עמ' 57 שורות 25-15).

גרסאות הנאשם

ב- 3/ת סיפר הנאשם, כי הגיע לפתח תקווה לפגוש אישה ממוצא ערבי, שאינה בת הזוג שלו, ובעודו ממתין לה במקום המפגש, נחטף והותקף על ידי בני משפחתה. לדבריו, הכניסו אותו בכוח לרכב, אז איבד את הכרתו ומאותו רגע אינו זוכר דבר "... **הייתי מאוד רוצה לעזור לך אבל אני לא זוכר כלום, גם לבית חולים וולפסון אין לי מושג איך הגעתי פשוט הייתי בכניסה לבית חולים זה מתערפל לי או שרכב הוריד אותי או שבאתי ברגל...**" (שורות 26-23). לפני שנסע לפתח תקווה נסע מהעסק בחולון לביתו בראשון לציון לשים שם את הטלפון הנייד בגלל שאישתו התקינה מערכת מעקב בטלפון הנייד. בהמשך בחר לשמור על זכות השתיקה ולא השיב לשאלות החוקר. הנאשם הכחיש שהיה מעורב בתאונת דרכים עם רכבו.

כאשר נשאל מיהו א' הוא שמר על זכות השתיקה (שורות 158-157). בשלב זה הוצגה לנאשם תמונתו של א' והוא נתבקש לומר אם הוא מכיר אותו ומהיכן ותשובתו הייתה "לא חייב לענות לך, שומר על זכות השתיקה אני חושב שאתה מנסה לבלבל אותי" (שורות 167-165). הוא נשאל שוב אם הוא מכיר את האדם בתמונה, אם הוא מסוכסך איתו והנאשם שמר על זכות השתיקה. הוטח בו שא' הוא מכר שלו כבר תקופה והוא המשיך לשמור על זכות השתיקה. שם שמר על זכות השתיקה בכל שאלה הנוגעת לא' (שורות 211-210, שורות 258-253 ושורות 263-259).

ב- 4/ת הנאשם שמר על זכות השתיקה בכל השאלות הנוגעות לא' כשהוטחה בו גרסת א' להיכרות מוקדמת ביניהם (שורות 9-2).

ב- 5/ת חקירת הנאשם, גם כשהוטח בו שא' מסר שישיב ליד הנהג שמר על זכות השתיקה (שורות 25-23).

בעדותו בבית המשפט מסר הנאשם, גרסה שונה לחלוטין לפיה נכח ברכב אך לא נהג בו.

חקירתו הראשית של הנאשם הייתה קצרה:

"ש. אתה מסרת עדות המשטרה לגבי האירוע שבו הוגש כתב אישום, האם יש משהו שאתה רוצה להוסיף?

ת. **אני לא נהגתי ברכב. חלק מהדברים שמסרתי נכונים וחלק מהדברים... אני יודע שלא נהגתי ברכב. היו ברכב עוד 3 אנשים סה"כ 4 כשאני לא הייתי הנהג.**

ש. ומה שמסרת במשטרה זוהי גרסתך?

ת. חלק מהגרסה היא הגרסה... " (עמ' 70 שורות 8-13).

בחקירתו הנגדית, חזר שוב ואמר שרק חלק מהדברים שמסר בחקירתו במשטרה הם נכונים (עמ' 70 שורות 17-20), בהמשך טען שאינו יודע לומר אם מסר אמת או שקר במשטרה .

על התאונה סיפר "עפתי מהחלק האחורי של הרכב לקדימה ובחזרה, איבדתי את ההכרה והתעוררתי כשאני כולי מכוסה דם. בעקבות זה הזיכרון שלי נפגע". השיב שוב ושוב שאינו זוכר בתשובה לשאלות ב"כ המאשימה בנוגע לאופן הגעתו לפתח תקווה, עם מי נסע וכו'. הנאשם אישר שא' הוא אחד הנוסעים ברכב אך לא הסביר מדוע אינו זוכר את יתר נוסעי הרכב (עמ' 70 שורה 21 עד עמ' 72 שורה 1 ועמ' 73 שורות 13-26).

על רגע התאונה סיפר "ישבתי מאחורה. היה נהג ברכב והייתה תאונת דרכים" (עמ' 73 שורה 12).

גם גרסתו לגבי מיקום הישיבה של א' לקתה בחוסר עקביות. בתחילה סיפר שא' ישב ליד הנהג "היה ברכב נהג, אדון עלי שישב ליד הנהג. אני ישבתי מאחורה והיה עוד בן אדם מאחורה" (עמ' 73 שורות 25-26, עמ' 74 שורות 20-24).

בהמשך חזר בו מהדברים "אני לא אמרתי איפה עלי ישב. אם הבנת את זה כך אז זה לא נכון. אני יודע שאני לא נהגתי". בשלב זה ציטטה ב"כ המאשימה לנאשם את דבריו מפרוטוקול הדין והוא השיב "אולי לא הבנתם אותי נכון. הייתי ברכב עם עוד שלושה אנשים, אני לא יודע מה הסדר, אני יודע ששניים ישבו מקדימה. יכול להיות שעלי הנהג יכול להיות שלא, אני לא נהגתי. אני הייתי מאחורה ברכב שניים מקדימה, לזה התכוונתי". כשנשאל מדוע לא סיפר זאת במשטרה השיב "לא יודע לענות לך". גם כשהוסבר לו שמדובר בגרסה שמגנה עליו ולכן היה עליו למסור אותה בחקירה "אני לא יודע להגיד לך" (עמ' 75 שורה 30 עד עמ' 76 שורה 10).

בניגוד לעדותו במשטרה, טען שאינו היחיד שנהג ברכב "... זה אוטו מושכר שנוהגים בו הרבה אנשים, זה לא רכב שלי".

שב וטען שאינו זוכר את התאונה "שאיבדתי את ההכרה ופתחתי את העיניים ראיתי שכולי מלא דם ושהייתה תאונה, את התאונה עצמה אני לא זוכר. התעוררתי בתוך הרכב מאחורה לאחר התאונה" (עמ' 74 שורות 3-16). אף שלא הובאה כל ראיה לפגיעה בזיכרון של הנאשם עמד על כך

"לפני התאונה הייתי בן אדם ואחרי התאונה אני בן אדם אחר. מאז ועד היום אני בן אדם אחר לגמרי" (עמ' 75 שורות 18-19).

ובהמשך הוסיף "אני רוצה מאוד לומר אבל כרגע יש לי את בעיית הזיכרון אז איך אזכר מה היה לפני התאונה. עברתי טראומה, נעצרו לי החיים, אני בהתדרדרות דרסטית בחיים שלי" (עמ' 77 שורות 29-37) וכן "קשה לי להבין אותך. גם

בגלל זה וגם בגלל שאחרי התאונה נהיו לי בעיות של זיכרון". (עמ' 78 שורה 8 ועמ' 85 שורות 8-11).

לא הצליח להתמודד עם העובדה שאיש לא ראה אותו בזירת האירוע.

הודה שידע שא' נפצע והוא עצמו עזב את המקום במונית (עמ' 74 שורות 16-24).

בקשר לגרסתו בחקירה כי הלך לפגוש אישה הסביר "הייתי מבולבל" (עמ' 75 שורה 21 ועמ' 75 שורות 22-28).
בהמשך לאחר גרסה מזגזגת הודה שלא הייתה חטיפה (עמ' 76 שורות 15-22).

מכיר את א' ואינו זוכר למה שמר על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה (עמ' 76 שורות 25-30). אישר, כי פגש את א'
אך רק בשתי הזדמנויות, בעת התאונה ובעת שעוכבו בשנת 2015.

הנאשם לא הצליח לתת שום הסבר לגבי נוכחות האחרים ברכב ומיהם (עמ' 76 שורה 31 עד עמ' 77 שורה 24).

הוטח בו שהדם שלו נמצא על כרית האוויר של הנהג ושל א' על כרית האוויר ליד הנהג והשיב "אני ישבתי מאחורה
**ברכב. כל האוטו היה דם. גם מאחורה גם מקדימה. אני בטוח שהיה דם שלי מאחורה באלף אחוז כי אני ישבתי
מאחורה, יכול להיות שניתז**" ב"כ המאשימה שאלה איך הגיע הדם שלו למושב הנהג והשיב "אני לא יודע" (עמ' 83
שורות 8-11).

נשאל האם הוא טוען שבזמן התאונה נפתחה כרית האוויר והדם שלו ניתז מהמושב האחורי שבו ישב ונדבק לכרית של
מושב הנהג והשיב "זה לא מה שאני אומר. אמרתי שישבתי מאחורה ויש דם מאחורה ברכב, גם מקדימה, מן הסתם
כשהייתה תאונה עפתי קדימה ואחורה, לא יודע. כל הרכב היה מלא דם זה מה שאני ראיתי, מאחורה" (עמ' 83 שורות
14-15).

הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות

אין חולק, כי אין עדות ישירה לכך שהנאשם נהג ברכב. יש את אמירתו של א', כי הוא והנאשם בלבד היו ברכב והוא לא
נהג ברכב ויש את גרסתו הכללית המכחישה של הנאשם וטענתו לנוכחות שניים נוספים ברכב וחוסר ידיעתו לגבי זהות
הנוהג ברכב, ראיות יתר עדי התביעה על נוכחות שניים ברכב וחזקת הבעלות בפקודת התעבורה.

בע"פ 9439/36 **איפרגן נ' מדינת ישראל** (10.4.08), פסקה 13) נקבע לגבי הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות:

"ראיות נסיבתיות הינן ראיות אשר הממצא המתבקש מהן אינו עולה מהן ישירות. כדי לגשר בין הראיות
הנסיבתיות לבין הממצא העובדתי שמבוקש להוכיחו על פיהן נדרשת חוליה מקשרת, שהינה תהליך לוגי של
הסקת מסקנות... תהליך הסקת המסקנות עשוי להתבסס על מודל מתימטי או על מודל אינדוקטיבי המבוסס
על ניסיון החיים ועל השכל הישר... בגדרו של תהליך זה בוחן בית המשפט אילו תרחישים עובדתיים עולים
מחומר הראיות או מתיישבים עימו באופן סביר. היה ובסימו של התהליך נותר בית המשפט עם תרחיש המצביע
על כך שהנאשם ביצע את המעשה כמסקנה ההגיונית היחידה העולה מחומר הראיות, סלולה הדרך להרשעה
על סמך הראיות הנסיבתיות... בשלב בחינת התרחישים האפשריים ושילולם על בית המשפט לבדוק, גם

מיוזמתו הוא, האם ניתן להצביע על תרחיש מזכה המתיישב באופן סביר עם חומר הראיות... מובן, כי הימצאו של תרחיש כזה מחייב זיכוי של הנאשם, שכן אז אין לומר כי המסקנה המרשיעה הינה המסקנה ההגיונית היחידה. עם זאת, אין די באפשרות תיאורטית ונעדרת כל אחיזה בראיות. נדרש כי התרחיש המזכה יהיה הגיוני וריאלי...".

הראיות בדבר זהות הנהג ברכב

א' בחקירתו במשטרה (ת/51) מסר "ישבתי ליד הנהג" ולגבי מספר האנשים ברכב "אני והנהג, זהו. אבל יצאתי מהדלת האחורית הימנית כי הדלת ליד הנהג לא נפתחה" (עמ' 2 שורות 59-62 וכן עמ' 7 שורות 12-15).

באותה חקירה לא שלל העד מפורשות, כי הנאשם הוא שנהג ברכב:

"ש. שלום נהג ברכב

ת. אני לא זוכר. אני עם שבר ביד ותרופות אני לא זוכר" (עמ' 5 שורות 1-3).

על טיב ההיכרות בינו לבין הנאשם מסר שיש ביניהם קשר טלפוני, שהם נפגשים, שהוא אוכל אצלו בשווארמה וכי היה בבית הנאשם לאחר שרכש אותו (עמ' 6 שורות 16-21).

ב- **ת/51א'** הינם התיעוד הקולי של חקירת א' ב- ת/51 וכן חקירת הנאשם מיום 26.1.16 (ת/5).

בתיעוד הקולי של **חקירת א'** חלקים מתשובות העד לא נשמעו עקב איכות ההקלטה. בעמ' 4 בין שורות 53 ל- 54 נשאל העד מי נהג ברכב והשיב שאינו זוכר. בדקה 15:00 להקלטה (עמ' 5 שורה 21) **העד זיהה מיידית את הנאשם בתמונה שהוצגה לו בטלפון הנייד של החוקר ולאחר מכן ביקש להגדיל את התמונה ושב על הזיהוי.**

בדקה 21:32 (עמ' 7 אחרי שורה 4) העד הוסיף שאין לו בעיה להשלים את החקירה במועד מאוחר יותר. החוקר שואל מדוע לא עכשיו וזה השיב "יש לי בלגן (המשך לא ברור)" והחוקר חזר אחריו "בלגן בראש".

בדקה 23:41 (עמ' 7 אחרי שורה 17) נשאל שוב העד אפה הנהג והשיב שאינו זוכר שהוא התעורר וראה את השוטרים.

מתיעוד **חקירת הנאשם** עלה, כי סירב לענות לשאלות החוקר אך שיתף מיוזמתו בדברי חולין שאינם קשורים לחקירה אודות בילוי עם בנותיו ואישתו.

ב- **ת/9** תמלול רשת קשר משטרתית בסמוך ובזמן התאונה, אחד השוטרים בשטח דיווח "יש לנו פצוע ברכב שנמלט יש לנו פצוע בן מיעוטים". כלומר ברור שהיו שניים ברכב של הנאשם.

ת/9א הינו תיעוד השיחות ברשת הקשר המשטרתית בסמוך ובזמן התאונה. במהלך ההאזנה לדיסק יש דיווחים גם לגבי אירועים נוספים שאינם קשורים בתיק זה. מדקה 6:16 נשמעים הדברים המתועדים ב- ת/9. בדקה 9:45 אומר השוטר בשטח "תראי אם מישהו יכול להיכנס דרך השטח. כרגע יש לנו חשוד אחד בתוך הרכב" ובדקה 11:50 מוסיף הדובר "יש לנו חשודים שברחו לנו".

בדקה 13:55 נשאל והשיב הדובר בשטח:

"ש. אז כרגע הבריחה הרגלית של חשודים. כמה חשודים?"

ת. יש לנו אחד חשוד אחד בתוך הרכב ושניים פרקו רגלית לכיוון השטח".

בדקה 16:19 מסר השוטר בשטח את מספר הרכב וציין, כי הלוחיות מזויפות ודיווח על המספר הנכון ומבדיקת המוקדנית הסתבר שהרכב שייך לחברה מנתניה.

בדקה 26:05 מסר השוטר בשטח "שני חשודים שנמלטו".

ב- **ת/20 דו"פ של ריכני ליאור** שהגיע לזירת האירוע ושוחח עם השוטרים שמסרו לו שלא ביצעו מרדף אחר הרכב אלא נסעו אחריו בגלל שראו שהוא נכנס לכביש 40 בניגוד לכיוון התנועה נרשם "**ברכב ככל הנראה היו 3 אנשים ששניים מהם ברחו לאחר התאונה ואחד מהם נפצע ונשאר ונעצר...**". צילם תמונות מזירת האירוע וערך סקיצה (ת/21).

ב- **ת/36** טופס לוואי למוצגים בפרטי האירוע נרשם כי "שלושת החשודים שהיו ברכב... הבחינו בשוטרים והתחילו לברוח מהם...". החוקרת עסיס הבהירה, שמדובר ברישום מובנה ולא ברישום שלה.

הנאשם ב- **ת/3** מסר שהרכב ברשותו חודש או חודש וחצי ורק הוא נוהג בו:

"ש. מי נהג ברכב השברולט מאליבו חוץ ממך?"

ת. אף אחד

ש. יש קודן?

ת. כן" (שורות 109-112).

לדבריו הגיע לפתח תקווה לבדו (שורות 115-116), הוא סיפר שהגיע לפגוש אישה, ונחטף על ידי בני משפחתה והותקף בהמשך התעלף והגיע לבית החולים וולפסון. הנאשם שב והכחיש שהיה מעורב בתאונת דרכים.

כשהוטח בו שיש דם שלו על כרית האוויר במושב הנהג ברכב שהיה מעורב בתאונה השיב "יכול להיות שאני הייתי ברכב מחוסר הכרה ועשו תאונה עם הרכב, אין לי שמץ של מושג מה קרה אני הייתי מחוסר הכרה ואפילו לא יודע איך הגעתי לבית חולים וולפסון" (שורות 242-245). לו היה הנאשם מחוסר הכרה עקב התאונה הרי שהיה נמצא במקום על ידי השוטרים וכוחות ההצלה שהגיעו למקום.

ב- **ת/4** חקירת הנאשם מיום 24.1.16 בשעה 10:06 אף שטען בפני החוקר שהם נעולים להאשימו ולא לראות בו קורבן ולא טרחו ללכת למקום האירוע לבדוק טענותיו, כשהוצע לו ללכת למקום האירוע בו טען שקבע עם בחורה והותקף סירב בטענה שהוא השתנה בחלוף שבוע ימים.

ב- **ת/56** מסר שי אמר, כי כאשר הרכב חלף על פניו "**ראיתי בתוך הרכב שני אנשים**" (שורה 8). ראה את נוסעי הרכב

השחור שוכבים על הרצפה והזמין מד"א. הרכב נסע בשול ימין (שורה 16).

ובהמשך "ראיתי שניים מולי ואח"כ ראיתי שהיה עוד אחד שנפצע" (שורות 21-22).

רס"ב עוזרי בעדותו בבית המשפט סיפר שראה שתי דמויות, האחת א' והשנייה נמלטה לשטח הפתוח (עמ' 10 שורה 22 ועמ' 12 שורה 6)

קובי יוסף בעדותו סיפר שראה שניים ברכב, האחד א' שנפגע והשני ברח לשיחים (עמ' 22 שורות 13-23 ועמ' 24 שורות 5-8).

מ' כ' בעדותה סיפרה גם היא על שניים ברכב (עמ' 33 שורה 22 ועמ' 35 שורה 17 עד עמ' 36 שורה 15), וכי "אחד צעק היד שלי, היד שלי, וראיתי את זה שישב מקדימה הנהג, ניסה לפתוח את הדלת ולא יכל כי הכל היה צפוף ויש מעקה שם" (עמ' 33 שורות 24-25). לא ראתה יותר משניים (עמ' 34 שורות 2-3)

לדברי העדה א' לא היה הנהג:

"ת. אני ראיתי אותו ועוד מישהו שהוא הנהג.

ש. מבחוץ יש עוד אנשים?

ת. לא" (עמ' 36 שורות 24-26).

הנאשם כאמור, בהודעותיו במשטרה שלל נוכחותו ברכב ובעדותו בפני טען שנכח ברכב אך לא נהג ולא פירט את זהות הנוכחים ברכב למעט א'.

מכל המקובץ לעיל, עולה שעדי הראיה שנכחו בזירה, א', מ' כ' וקובי יוסף מדברים על שניים שיצאו מהרכב, כאשר א' הפצוע נשאר במקום והשני נמלט לשטח הפתוח. אכן, בדיווח בקשר המשטרתי אחד השוטרים דיווח על שני חשודים שברחו מזירת האירוע וגרסת הנאשם היא לארבעה אנשים.

אני מקבלת את גרסת א' במשטרה ובבית המשפט, כי הוא נסע עם הנאשם בלבד, וזו נתמכת בעדויות יתר העדים, כי ברכב נסעו שניים, א' והנאשם. העדויות מזירת האירוע, כי שניים ברחו מהרכב לא נתמכה בראיות והשוטר המדווח לא זומן לאשר האם כך ראו עיניו או שמא דווח לו על ידי אחרים, מכל מקום הנאשם טען שמדובר בארבעה והוא לא נקב בזהותם של אלה. לא שוכנעתי שיש בדיווח הנ"ל לגבי שלושה אנשים כדי להקים ספק בכך שהנאשם הוא שנהג ברכב ונוכח הראיות שפורטו לעיל, המסקנה היחידה המתבקשת היא שהנאשם הוא שנהג ברכב.

כלל הראיות האובייקטיביות, מהימנותם של עדי התביעה, חוות הדעת בדבר הימצאות DNA של הנאשם על כרית האוויר של נהג הרכב, שקרי הנאשם, שתיקת הנאשם בחקירתו והימנעותו מהבאת עדים שהיה בהם לתמוך בגרסתו מביאים למסקנה, כי הנאשם הוא אשר נהג ברכב.

שקרי נאשם

הלכה היא, כי אין בשקרי נאשם כדי להקים ראייה עצמאית להוכחת מעשיו, וכי על בית המשפט להיות ער לאפשרות שנאשם יימנע לעיתים מחשיפת האמת עקב חששו שמא יפליל עצמו בעבירות אחרות. עם זאת, כאשר עובר אל כתפי הנאשם הנטל ליתן הסבר ראוי לפשר מעשיו - המשקל הראייתי של שקריו, עלול להחליש את עוצמת ההסבר אשר בפיו, קל וחומר כשהנאשם הודה ששיקר בגרסתו במשטרה אודות חטיפתו ותקיפתו והכחיש מעורבותו בתאונת.

ככלל שקרי נאשם, אם ימצאו כאלה בגרסת הנאשם, יכולים לחזק הקיים ולא להשלים החסר בראיות התביעה.

שתיקת נאשם בחקירה

גרסתו הראשונה של הנאשם בחקירתו במשטרה הייתה סיפור חטיפתו ותקיפתו על ידי בני משפחתה של האישה עמה קבע ביום האירוע. כאשר נשאל על הקשר שלו לא' וכאשר הוטחה בו גרסת א' שמר על זכות השתיקה. רק בעדותו בבית המשפט הודה לראשונה, כי נכח ברכב אך טען שלא הוא נהג בו.

מול חומר הראיות של המאשימה על הנאשם להציג כתב הגנה ממשי, ריאלי המתקבל על הדעת שאינו פרי הדמיון בלבד (ע"פ 347/88 דמיאניוק נ' מדינת ישראל (29.7.93)). בהינתן מסד ראייתי לכאורי ושתיקת נאשם, הרי ששתיקתו תהיה לרועץ נוכח המחיר הנלווה לשתיקה זו והוא חיזוק כוחן הלכאורי של אותן ראיות ומכביד על הנאשם שעה שיעלה למסור את גרסתו בדיון.

שתיקתו של הנאשם במהלך חקירותיו במשטרה, וסירובו למסור פרטים אודות האירוע מובילים למסקנה כי הנאשם הכשיל את המאשימה ומנע ממנה לבדוק את טענות ההגנה אותן הוא מעלה בבית המשפט.

הימנעות מהבאת עדים

בע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל (6.4.83), עמ' 98-97) נקבע, כי:

"הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה... האישה אמנם הופיעה כעדת הגנה במשפט הנוכחי, אך בית המשפט הגיע למסקנה, שהיא באה לעזור לאבי ילדתה ולא כדי לספר דברים כהווייתם, וקשה שלא להסכים עמו. את אי-הופעתה לפגישה היא תירצה ברצונה לבוא יחד עם אביה, משמע שבהתפייסות עצמה רצתה גם היא. רצון זה עומד בסתירה בולטת לטענה בהודעתה יום לאחר הרצח (ראה לעיל), שכמוהו כהפרכת קביעתה של הפגישה.

לסיכום נקודה זו ייאמר, כי גרסת הפגישה לעיל מופרכת על פניה משום אי-סבירות קיצונית ביותר ומכוח החזקה, העולה מאי-הזמנת העדים הללו במשפט הראשון, גם יחד. המסקנה היא, שאין בפי המערער הסבר, כיצד הוא נקלע למקום הירי, עובדה כבדת משקל לחיזוק בניין התביעה".

בע"פ 9274/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.09), פסקה כג') נקבע:

"הלכה ידועה היא, כי אם נמנע בעל דין מהצגת ראייה רלבנטית שבהישג ידו, ללא הסבר סביר, ניתן להסיק, שאילו הובאה הראייה, היתה פועלת כנגדו... אמנם, במקרים מסוימים לא תיזקף הימנעות מהעדה לחובת הצד הנמנע.

עמד על כך לאחרונה בית משפט זה, במקרה המזכיר את ענייננו מבחינת נטל הראיות:
"ככלל עד ייחשב רלבנטי לגירסתו של בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל
הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן...".

דברים דומים נקבעו בע"פ 8994/08 פלוני נ' **מדינת ישראל** (1.9.09), פסקה 20): "... ככלל עד ייחשב רלבנטי
לגרסתו של בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים
לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן...".

... דהיינו, אי העדת עד רלבנטי שעדותו חשובה לשני הצדדים אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין אשר עליו
מוטל נטל השכנוע בתיק ואשר נמנע מלהביאו לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את
העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה,
עשויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כעת, על אף שאינו נושא בנטל השכנוע".

עוד נקבע בע"פ 4701/94 **אוחיון נ' מדינת ישראל** (17.7.95), פסקה 3) "ואולם, השאלה אינה מה הראיות
שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם
הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות".

הנאשם טען, כי היו שני נוסעים נוספים ברכב מלבד הנאשם וא'. שום פרט לא נמסר על ידי הנאשם לגבי אותם שניים
אחרים. לאור על האמור לעיל, ומשלא הובאו ראיות או הסברים המניחים את הדעת לאי מסירת פרטי הנוסעים האחרים
ברכבו של הנאשם, הרי שאין ראיות לקיומם של שניים אחרים. ואם היו אחרים, נוכח הימנעות הנאשם מהבאתם לעדות
או מסירת כל פרט מזהה שלהם יש לראות בהם כמי שהיו מוסרים גרסה הפועלת לרעת הנאשם.

חזקת הבעלות

אף אם אניח לטובתו של הנאשם, כי לא הוכח שהוא אשר נהג ברכב, הרי שחלה עליו החזקה הקבועה בסעיף 27 ב'
לפקודה הקובעת כך:

"(א) נעשתה עבירת תעבורה ברכב, רואים את בעל הרכב כאילו הוא נהג ברכב אותה שעה או כאילו העמידו או
החנה אותו במקום שהעמדתו או חנייתו אסורה על פי חיקוק, לפי הענין, זולת אם הוכיח מי נהג ברכב, העמידו
או החנהו כאמור או אם הוכיח למי מסר את החזקה ברכב (להלן - המחזיק), או הוכח שהרכב נלקח ממנו בלי
ידיעתו ובלי הסכמתו.

(ב) הוכיח בעל הרכב למי מסר את החזקה ברכב, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על המחזיק.

(ג) הוכיח המחזיק כי מסר את החזקה ברכב לאדם אחר, תחול החזקה האמורה בסעיף קטן (א) על אותו אדם".

על פי החזקה אין זה מספיק שהנאשם יוכיח שלא הוא נהג ברכב, אלא עליו להוכיח באופן פוזיטיבי מי נהג ברכב (עפ"ת
י-ם) 34663-09-10 **צמח נ' מדינת ישראל** (15/11/10)).

מידת ההוכחה הנדרשת מהנאשם הינה ברמה של הבאת ראיות שיש בהן כדי להטות את הכף לפי מאזן ההסתברויות

(יעקב קדמי, "על הראיות" חלק שלישי עמודים 1545-1646).

אף שמהתעודה הרפואית של הנאשם, ת/60, הנאשם קיבל מכה בראשו שהצריכה תפרים בלבד ואין כל אינדיקציה לפגיעה בזיכרון שלו, ולא הובאו כל ראיות אחרות בנושא אובדן הזיכרון כתוצאה מהתאונה, הנאשם שב וטען לאובדן זכרון. הנאשם נמנע ממסירת גרסה ממשית לאירועים הנתענים בכתב האישום וכך לא מסר מי נסע עמו ברכב למעט א' , מי נהג ברכבו, מדוע עזב את זירת האירוע ואיך הגיע מפתח תקווה לבית החולים וולפסון בחולון דווקא ועוד.

על פי גרסתו של א' , רק הוא והנאשם נכחו ברכב. ואף שלא ציין מפורשות שהנאשם הוא שנהג ברכב הרי הדבר ברור מתשובותיו. הנאשם מנגד, טען שהיו שניים נוספים ברכב ולא מסר כל פרט מזהה שלהם ואף שהמידע בידו למי נתן לנהוג ברכבו הוא מילא פיו מים, משכך לא רק שהנאשם לא הוכיח זהותו של נהג אחר, אלא אף נמנע מלעשות כן בטיעון שאינו זוכר. משכך לא עלה בידי הנאשם להראות, בעדות או במסמכים, כי אחר נהג ברכבו.

יתירה מכך, הנאשם נכח ברכב וברור שאם היה אחר שנהג ברכב היה מוסר שמו בהזדמנות הראשונה או לפחות בעת עדותו בבית המשפט כאשר הראיות כנגדו ברורות לו. אין בידי לקבל טענת ההגנה, כי בידי א' נתוני אותם אחרים וכי בשל אינטרסים שלו סירב למסור פרטיהם של אחרים. הנאשם הוא שטען שנכחו שניים אחרים ברכב שאחד מהם נהג לכאורה ברכב אך סירב למסור פרטיהם.

עדויות עדי התביעה היו מהימנות עלי, חלק מן העדויות הוגשו כאמור ללא חקירה נגדית. עדותו של הנאשם היתה בלתי אמינה לחלוטין, ואני דוחה אותה מכל וכל. הפער בין גרסתו במשטרה לגרסתו בבית המשפט לא מאפשרת מתן כל אמון בגרסתו. מלכתחילה נמלט הנאשם מזירת האירוע, הכחיש שהיה מעורב בתאונת דרכים וטען, כי נחטף והותקף. רק לאחר שנוכח לדעת מהו המצב הראייתי כנגדו, בחר לומר, כי נכח ברכב בעת התאונה אך לא נהג בו, מבלי לספק פרטים מעבר למה שהוכח בראיות המאשימה.

לפיכך, אני קובעת, כי הוכחה מעבר לכל ספק סביר, בין בראיות ישירות ובין לפי חזקת הבעלות, כי היה זה הנאשם שנהג ברכב.

א. עבירת הפקרה אחרי פגיעה

סעיף 64(א)(ב) לפקודה, קובע, כי "נוהג רכב המעורב בתאונה שבה נפגע אדם, ולא עצר במקום התאונה, או קרוב לו ככל האפשר, כדי לעמוד על תוצאות התאונה, או עצר כאמור ולא הזעיק עזרה, דינו - מאסר שבע שנים".

בע"פ 5000/08 סומך נ' מדינת ישראל ((22.3.99), פסקה 10) קבעה השופטת פרוקצ'יה בנושא של אחריותו של נהג מעורב המפקיר פצוע בשטח לאחר התרחשות תאונת דרכים:

"תכליתה של נורמה פלילית זו להילחם בתופעה הקשה המתרחשת בכבישי ישראל של נהגים הפוגעים באדם במהלך תאונת דרכים, ומפקירים את הנפגע לנפשו ללא הושטת עזרה. במיוחד גדולה סכנת ההפקרה כאשר אין עדי ראייה לתאונה, עובדה המעודדת את הנהג להימלט על נפשו כדי למנוע את זיהויו כמי שהיה מעורב בתאונה הפוגענית (הצעת חוק לתיקון פקודת התעבורה (מס' 3) התשכ"ד-1964, 290, 295). מטרתה המרכזית של הנורמה הקבועה בסעיף 64 לפקודת התעבורה היא להבטיח מתן עזרה מיידית לנפגע בתאונה על-ידי נהג שהיה מעורב בתאונה ונמצא במקום, ולהגן בכך על חייו ועל שלומו הגופני של הנפגע. בד בבד, היא

נועדה גם למנוע מנהג מלחמוק מאחריות לתאונה, ולהקל על רשויות אכיפת החוק לברר כיצד נגרמה התאונה ומי אחראי לה (ע"פ 1977/05 גולה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 2.11.06); ע"פ 7159/98 מדינת ישראל נ' פלוני, פד"י נג" (2) 632, 644 (1999)). **העבירה חלה על כל מעורב בתאונה, בלא קשר לשאלת אחריותו לתאונה.** הנורמה של איסור על הפקרה, מעבר לתכליתה להגן על הנפגע ולהקל על אכיפת החוק ביחס לנהגים עבריינים, נועדה לעגן במשפט את החובה המוסרית החלה **על אדם המעורב באירוע פוגעני לסייע לזולתו שנפגע, לדאוג לשלומו ולהציל את חייו.** חובה מוסרית זו קיבלה לבוש משפטי מחייב במסגרת חוק המשקף קיומה של אמנה חברתית המושתתת על יסודות של אתיקה וערכים אנושיים. היא משקפת התפתחות בתפיסה בדבר החובה להושיט עזרה לאדם המצוי בסכנה בכלל, ולנפגע בתאונה בפרט. היא מרחיבה את החובה החוקית של אדם להושיט עזרה לאדם אחר המצוי בסכנה".

בע"פ 9628/09 בת אל שרעבי נ' מדינת ישראל (1.3.12), (פסקה 18) נקבע, כי "התכליות העומדות בבסיסה של עבירת ההפקרה מתלכדות במקרה שלפנינו, והן מורות כי פירושו הראוי של המונח "עזרה שהיה ביכולתו [של נהג המעורב בתאונה] להגיש בנסיבות המקרה" איננו מצומצם רק להישארות הנהג המעורב במקום עד להגעת רכב ההצלה. הטעם לכך הוא זה: הסתלקות בטרם סיום חקירת האירוע איננה מספקת את הסטנדרט של מתן עזרה שניתן להגיש, שכן למערערת לא נשקף כל סיכון מהישארותה במקום התאונה. לכן יש לפרש את עבירת ההפקרה ככזו המכוונת להציב רף התנהגות גבוה במערכת היחסים שבין אדם לחברו, וככזו אין להגביל את תחולתה במקרה שבו הנהג המעורב בתאונה ביקש להסתלק לאחר הגעת הגורמים הרפואיים למקום".

משכך החובה על נהג המעורב בתאונת דרכים בה נפגע אדם אינה מצטמצמת רק להגעת גורמי הרפואה אלא גם לנציגי אכיפת החוק. בענייננו הנאשם לא הזעיק לא גורמי רפואה ולא משטרה ובוודאי שלא המתין להגעתם של אלה ומשכך לא מסר פרטיו לאיש כמי שהיה מעורב בתאונה אלא נמלט מהמקום כמפורט בדו"חות השוטרים והדיווח במכשיר הקשר המשטרתית.

הנאשם ב-**ת/4** לא נתן הסבר לעזיבתו את זירת האירוע:

"ש. למה אחרי התאונה ברחת מהמקום ולא הגשת עזרה לפצועים במקום?"

ת. **אין לי מה להוסיף"** (שורות 53-54)

לאורך ההאזנה ב-**ת/9א** מבקש השוטר בשטח להזמין מד"א, כך שברור שבשלב זה הנאשם לא נמצא בשטח ולא היה שום אמבולנס בסביבה כשהוא עזב את המקום. מד"א הגיעו לקראת סיום התיעוד המוקלט שנמשך 29 דקות (מהם 23 דקות בקשר לאירוע נשוא תיק זה).

מהתעודות הרפואיות (**ת/44, ת/48, ת/50, 58 ו- ת/60**) אין ספק, כי הנאשם, א', מ' כ' וא' א' נפגעו כתוצאה מהתאונה. עוד עלה מ-**ת/60** סיכום רפואי ע"ש הנאשם, שוחרר לביתו לאחר תפירת פצע בסיכות ובדיקת CT ראש ועצמות פנים לא היו ממצאים.

השוטר **עוזרי** בעדותו בבית המשפט סיפר, כי "ראיתי גם אדם שנמלט לשטח, הדבר הראשון זה לדאוג לטפל בפצועים, ולבדוק שלא יהיה אירוע על אירוע חלילה, מי שבורח לא מעניין אותי, חשוב לטפל באנשים באיזור ולשמור על

שלומם... (עמ' 17 שורות 22-25). העד נשאל מדוע לא שאל את א' על האחרים שהיו עמו ברכב והשיב "... היו פצועים נוספים, שאלתי לגבי שמו, האנשים הנוספים ראיתי לאן האדם ברח, ראיתי בעיניים" (עמ' 18 שורות 1-3).

קובי יוסף סיפר "הבחנתי בתאונה, ממה שאני ראיתי זה היה פריקה של דמות אחת מהרכב, והיה עוד דמות שצעק לעזרה" (עמ' 19 שורות 1-4). בהמשך סיג "אני ראיתי, להגיד שראיתי? ראיתי מרחוק, לראות בדיוק את הס"מ איך שהתנגש בו, לא. אך אני ראיתי בוודאות את התאונה. זה מה שאני זוכר" (עמ' 20 שורות 9-10).

אין חולק, כי לשלושת הרכבים המעורבים נגרמו נזקים.

הנאשם בעדותו סיפר, כי פינה את עצמו לבית החולים "לקחתי מונית הבלגן כולי דם לא יודע מה קורה איתי" וכל שאלה נוספת שנשאל בעניין השיב שאינו זוכר (עמ' 78 שורות 11-31 ועמ' 79 שורות 5-8).

לדבריו אינו יודע מה קרה עם יתר נוסעי הרכב שלו "...לקחו אותי לבית חולים דקה וחצי אחרי התאונה", והוסיף שנלקח מהמקום על ידי "נהג מונית. הייתה מונית בזירה ואמרתי לו שייקח אותי לבית חולים". כנשאל מדוע השאיר את א' פצוע השיב "לא. היו אנשים, משטרה הגיע אמבולנס, כשראיתי שהגיע אמבולנס פחדתי ופינת את עצמי". לדבריו "מרחוק ראיתי אמבולנס, הייתה משטרה שם". עוד מסר, "אני לא יודע מה זה הסדר שתיארתי. כשהייתה התאונה יצאתי מהדלת היחידה, לא זוכר אם עזרתי למישהו לצאת, אני יודע שהייתה משטרה. לא שיקרתי בבית משפט, זה דבר אחרון שאני אעשה" והוסיף "... הייתה המולה, הייתה משטרה צמוד לרכב שלי" ולא היה לו כל הסבר איך איש לא ראה אותו, לרבות השוטרים (עמ' 82 שורה 4 עד עמוד 83 שורה 4).

לדבריו, לא הזמין מונית אלא "... ראיתי מונית קפצתי לתוכה ואמרתי לנהג לקחת אותי לבית חולים, לא חשבתי על האמבולנס". לגבי האמבולנס סיפר "אמרתי שראיתי אמבולנס, לא אמרתי שהוא מגיע" ובהמשך "בן אדם אחרי תאונת דרכים לא יודע שום דבר. ראיתי אמבולנס לא ידעתי אם הוא מגיע או לא, ראיתי שכולם בסדר אז קפצתי למונית ונסעתי. אם הייתי רואה אמבולנס במקום הייתי ישר קופץ לתוכו". אחר כך חזר בו מהדברים "לא ראיתי אמבולנס לידי, אם הייתי רואה אז בטח מן הסתם הייתי נכנס לתוכו. אבל ראיתי מרחוק אמבולנס, אולי משטרה אני לא יודע, באותו רגע אני לא יודע, את לא מבינה את מה שאני אומר. המשטרה הייתה במקום. אני לא יודע אם אלה כוחות הצלה מגיעים. היה אמבולנס באיזור אבל לא ידעתי אם הוא לוקח בן אדם לבית חולים או שהוא מגיע לשם. ראיתי אנשים שהם בסדר ופינתו את עצמי לבית החולים". ואישר שלא עזב את המקום מאחר שראה אמבולנס מגיע ולא היה לו הסבר מדוע א' והאחרים לא נסעו איתו למונית (עמ' 83 שורה 20 עד עמ' 84 שורה 30).

לאור האמור, תנאי עבירת ההפקרה במקרה דנן התמלאו. הנאשם נהג ברכב, פגע ברכב אחר פגיעה קשה. מעוצמת המכה נגרם נזק לא' ולנאשם עצמו, דבר הממחיש את תוצאתה הקשה של התאונה, זאת בנוסף לפגיעות של מ' כ' וא' . בנסיבות המקרה, ידע הנאשם, כי א' ונוסעי הרכב האחר נפגעו. הנאשם הודה במפורש, כי היה מודע לפגיעה של א' וחרף זאת, לא היה נכון להגיש עזרה שהיתה ביכולתו להושיט בנסיבות המקרה, התעלם מהתרחשות התאונה ולא טרח להתקשר לגורם רשמי על מנת לדווח לו על שאירע ובכך לנסות לסייע לפצועים. כמו כן הגדיל הנאשם לעשות וברח מהמקום כדי לטשטש את הקשר אל התאונה ונתפס במועד מאוחר יותר בבית החולים וולפסון בעקבות מציאת ארנקו בתא הכפפות של הרכב.

משהוכח, כי הנאשם הוא שנהג ברכב, ומשא' המתין במקום עד להגעת כוחות ההצלה וגורמי החקירה אני דוחה טענת ההגנה, כי היה מקום להגיש כתב האישום כנגד א' באישום זה.

ב. עבירת נהיגה פוחזת

סעיף 338(א)(1) לחוק קובע, כי:

"(א) העושה אחת מאלה בדרך נמהרת או רשלנית שיש בה כדי לסכן חיי אדם או לגרום לו חבלה, דינו - מאסר שלוש שנים:

(1) נוהג רכב או רוכב בדרך ציבורית".

מדובר בעבירה התנהגותית המענישה על עצם "התנהגות יוצרת סיכון כשלעצמה", בין אם הסיכון התממש ונגרם נזק ובין שלא. צריכה להיות "התנהגות הסוטה מרמת הזהירות הסבירה במידה ובאופן היוצרים סיכון ל"חיי אדם" או סיכון של "גם חבלה" לגופו של אדם". ... "קביעת רמתו של "הסיכון, כמוה כקביעת דרגה לסטיה מרמת הזהירות, ועל כן במקום שהסיכון אינו מגיע לרמה האמורה - לא נתמלאו דרישות היסוד העובדתי שבעבירה, אפילו היה בהתנהגותו של הנאשם משום סטיה מרמת זהירות סטיה" (יעקב קדמי, על הדין בפלילים, פרק 3, עמ' 1310).

מ- **ת/56** ועדותו של שי אמר, עדויותיהם של עוזרי, קובי יוסף, וורקו אשטו (ת/52), א' א' (ת/53 ו- ת/54), מ' כ' וא', הנאשם נסע נגד כיוון התנועה בכביש 40 באופן שסיכן חיי אדם ובסופו של דבר אף גרם לתוצאות התאונה האומרה.

רס"ב עוזרי סיפר לגבי הכניסה לכביש 40, נסיעה נגד כיוון התנועה ולא ידע לומר אם אכן הוצב במקום שלט המורה שאין כניסה לכיוון נסיעת הרכב (עמ' 12 שורה 26 עד עמ' 13 שורה 10). עוד סיפר, שחשש לנסוע אחר הרכב מחשש לסיכון הנוסעים בכביש זה (עמ' 15 שורה 20 עד עמ' 16 שורה 9). רק לאחר שהרכב התרחק מהם ולא היה חשש שיחשוב שהם רודפים אחריו הורה לקובי יוסף לנסוע אחר הרכב (עמ' 17 שורות 15-17).

על המהירות בה נסע הרכב סיפר, כי " ... **איני יכול לומר על מהירות אלא האיץ בצורה מהירה**". כאשר האיץ הרכב הוא קרא לניידות נוספות (עמ' 15 שורה 20 עד עמ' 16 שורה 9).

ב- ת/51 אישר א' שהנהג נסע נגד כיוון התנועה " ... **אני אמרתי לבן אדם אל תיכנס לנגדי**..." (עמ' 2 שורות 37-43 וכן עמ' 4 שורות 63-66).

ב- ת/49 הודעת א' על תאונת דרכים מסר ש" **לאחר מחלף ירקונים סטה הנהג מנתיב הנסיעה ופגע חזיתית ברכב שבא ממול**. נפגעתי בצלעות ובגב וביד ימין...".

נוכח מקבץ העדויות לעיל, לא יכולה להיות מחלוקת, כי הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו בעת שהשוטרים עוזרי ויוסף נסעו אחריו. ברצונו לברוח מהם, הוא נכנס לכביש 40 כשהוא מסיע את רכבו נגד כיוון התנועה והתנגש חזיתית ברכבו של א', שכתוצאה מכך נפגע גם רכבו של אשטו והנוסעים כמפורט לעיל. בנסיבות אלה, הוכח, כי הנאשם נהג את רכבו בדרך ציבורית באופן נמהר או רשלני שיש בו סיכון לחיי אדם וגרם לתאונה בה נחבלו מעורבים וניזוקו רכבים.

ג. עבירת נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה ניזוק רכוש ונחבל אדם

סעיף 62(2)+ סעיף 38 (3) לפקודה:

"62. העובר אחת העבירות האלה, דינו - מאסר שנתיים או קנס כאמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין) ואם העבירה היא עבירת קנס שדן בה בית המשפט - קנס פי 1.25 מהקנס האמור בסעיף 61(א)(1) לחוק העונשין:

(2) **נוהג רכב בדרך קלות ראש, או ברשלנות, או במהירות שיש בה בנסיבות המקרה סכנה לציבור, אף אם היא פחותה מן המהירות המקסימלית שנקבעה".**

סעיף 38 שעניינו פסילת מינימום קובע כך:

"הורשע אדם -

...

(3) על עבירת תעבורה או על עבירה אחרת הנובעת מנהיגת רכב שגרמה לתאונת דרכים בה נחבל אדם חבלה של ממש,

דינו - בנוסף לכל עונש אחר - פסילה מקבל או מהחזיק רשיון נהיגה לתקופה שלא תפחת משלושה חדשים. אולם רשאי בית המשפט, בנסיבות מיוחדות שיפרט בפסק הדין, להורות על פסילה לתקופה קצרה יותר".

נוכח העדויות שפורטו לעיל לגבי אופן נהיגתו של הנאשם, שהאיץ את מהירות נסיעתו ונכנס לכביש בניגוד לכיוון התנועה וגרם לתאונה בה ניזוקו נוסעים ורכבים, הרי שמתקיימים יסודות העבירה של נהיגה בקלות ראש שגרמה לתאונה בה ניזוק רכוש ונחבל אדם.

ד. עבירת החזקת מכשירי פריצה

סעיף 413 לחוק שעניינו החזקת משירי פריצה קובע כי :

"מי שנמצא ברשותו מכשיר המשמש לשם פריצה לרכב ואין לו הסבר סביר לכך, דינו - מאסר שלוש שנים".

ת/7 הינן תמונות של מה שנתפס ברכב לרבות לוחיות הזיהוי המזויפות. **ת/22** הינו לוח תצלומים של הרכב. צילומים 1-2 הנם של זיוף לוחית רישוי אחורית באמצעות החלפת הספרה 0 בספרה 9. תצלומים 3-4 הן של מנח הרכבים המעורבים לאחר התאונה, הרכב בשול הדרך ורכבו של א' במאונך לו. תמונות 5-6 הנם של זיוף לוחית רישוי קדמית באמצעות החלפת הספרה 0 בספרה 8. יתר התמונות הן מזירת האירוע לגבי הפגיעות שנגרמו לרכבים המעורבים.

ת/23 הינה חוות דעת מומחה לגבי יכולתם של הכלים שנתפסו ברכב לשמש כלים לפריצה. לגבי הג'בקה נקבע, כי זה יכול לשמש בין היתר לשבירתם של מנעולי צילינדר המותקנים בדלתות מבנים ולעקיפתם. לגבי הפלייר נקבע שזה יכול בין היתר לשמש לפתיחתן האלימה של דלתות מבנים וכלי רכב וכן לשבירתם של מנעולי תליה המתוקנים בפתח מבנים ולגבי המברג השטוח נקבע שהוא יכול לשמש בין היתר לחיתוכן של גדרות תיל, רשתות או מוליכים חשמליים.

ת/24 מ- דו"ח בדיקת מז"פ לגבי הכלים ברכב שכללו גבקה, מברג פיליפס, פלייר, מברג שטוח, מגזרי ברזל ופנס עלה כי בבדיקת טביעות אצבע על הכלים לא נמצאו כאלה.

ת/25 דו"פ של בורגר יוסף נסע עם הגרר לתחנה ושמר קשר עין עם הרכב עד להגעת עוזרי ואז ערכו חיפוש ברכב. ברכב נמצא ארנקו של הנאשם והוא תפס את הרכב.

מעדותו של א' ב- **ת/51**, כשהוצגו לו תמונות של המוצגים שנתפסו ברכב השיב שאינו זוכר ואינו זוכר אם נגע בהם ושלל שאלה שייכים לו.

הנאשם ב- **ת/3** לא שלל, כי מה שנתפס ברכב אינו שלו:

"ש. כל מה שברכב שלך שייך לך?

ת. מה ששלי שלי

ש. מה היה לך ברכב?

ת. לא זוכר" ואישר, כי המדבקות שנתפסו ברכב שייכות לו (שורות 197-209).

כשהוצגו לו שוב התמונות התייחס בפירוט ושלל קשר לטלפונים הניידים, מכשיר הסקנר, מגזרי תיל ומסכת סקי שמכסת הפנים ואישר שיש לו כובע צמר רגיל (שורות 215-221).

ב-**ת/5**, כאשר הוטח בנאשם, כי החזיק במכשיר קשר משטרתי והוצגו לו תמונות מה שנתפס ברכבו הוא שמר על זכות השתיקה. כשנשאל האם משהו מהפריטים שהוצגו בפניו אינו שייך לו השיב "גם ככה אם אני אגיד לך מה שייך לי ומה לא שייך לי אתם לא מאמינים ובגלל זה אני לא עונה אני שומר על זכות השתיקה לא בגלל משהו שיש לי להסתיר אלא רק בגלל זה אני חושב שאני ואם הייתם מתעמקים במה שטענתי שקרה לי ובודקים את זה יותר לעומק כמו שאתם מנסים להרשיע להאשים לתפור אותי בתיק הזה הייתם רואים שהתמונה שונה לגמרי" (שורות 10-13).

כאשר נשאל האם החפצים בתמונה היו ברכבו עת יצא מביתו שב ושמר על זכות השתיקה.

בעדותו בבית המשפט נקט בגישה מתחמקת כשנשאל בחקירה הנגדית על כלי הפריצה "אני לא יודע על איזה כלים את מדברת" כאשר התובעת מנתה את כלי הפריצה שנתפסו התחמק "היא שואלת אותי פעמיים את אותה שאלה. לא, אין לי קשר" (עמ' 79 שורות 11-15).

כלי הפריצה נמצאו ברכבו של הנאשם מבלי שסיפק הסבר להימצאותם ברכב ומבלי שטען שהחזיק בהם למטרה כשרה אחרת. בחקירותיו במטרה שמר על זכות השתיקה ובעדותו בבית המשפט התחמק מהסבר כיצד אלה הגיעו לרכבו ועל ידי מי.

נוכח חוות הדעת ומשלא הובאו ראיות לסתור, כי הכלים שייכים לאדם אחר, ונוכח הודאת הנאשם, כי המדבקות ללוחיות הרכב שייכות לו, הרי שהסתרת לוחיות הרכב והימצאות כלי פריצה ברכב יחד עם מדבקות נוספות מוכיחה, כי הנאשם הוא שהחזיק בכלי הפריצה.

ה. עבירת שינוי זהות של רכב

סעיף 413ט לחוק קובע "המזייף או מטשטש סימני זיהוי של רכב, או של חלק של רכב, או עושה מעשה המקשה על זיהוים, דינו - מאסר שבע שנים".

רס"ב עוזרי בעדותו, כמו גם ב- ת/11 הבהיר, כי לוחיות הזיהוי של הרכב שונו על ידי הדבקת מספרים שונים "היה עליהם כיסוי גם בלוחית אחורית וגם בקדמית, על מנת לשנות את הספרות. כיסוי זה מיון דבק לשנות את הסיפרה, אם אני לוקח סיפרה 0 ושם את הדבק באמצע יוצא 8" (עמ' 8 שורות 1-2).

הנאשם ב- ת/3 אישר, כי המדבקות שנתפסו ברכב שייכות לו "היה לי מדבקות ברכב שאני מדביק לפעמים מחירים של מבצעים בשווארמה והם אני חושב היו זרוקים ברכב" וכן "שני סוגים, מדבקות אדום עם שחור של מספרים ומדבקות צהוב עם שחור" (שורות 197-209).

בעדותו בבית המשפט הכחיש שזייף את לוחיות הרישוי (עמ' 79 שורות 9-10). כאשר הוטח בו שנמצאו מדבקות שתואמות את לוחיות הרישוי השיב "אין לי מושג מה לומר על זה" והוסיף "אין לי מושג על מה את מדברת". נשאל שוב האם זה שלו והשיב בשלילה (עמ' 85 שורות 15-17). והכחיש, כי הודה בחקירתו במטרה שהמדבקות שייכות לו (עמ' 85 שורות 20-30).

ת/42 הינו אישור בדבר הגשת תלונה מיום 6.1.16 של הנאשם לגבי גניבת לוחיות הרישוי של הרכב ביום 5.1.16.

ת/59 הינו תכתובת מייל מחברת ההשכרה של הרכב מיום 6.1.16 לפיה "מצ"ב אישור משטרה על גניבת 2 לוחיות רישוי לרכב 13-620-94. הלקוח דאג בעצמו להשלמת לוחיות הרישוי". כן צורף טופס מסירת רכב לנאשם מיום 10.12.15. בפרטי הלקוח נרשם "שווארמה העירק" ובפרטי הנהג שמו של הנאשם. בדיווח על גניבת שתי לוחיות הרכב ביום 6.1.16 ובפרטי התלונה נרשם "החניתי את הרכב בכתובת הנ"ל ב 5/1/16 בסביבות 10 בלילה וכשיצאתי בבוקר לא היו לוחיות הזיהוי".

ב-ת/3 נשאל הנאשם נשאל איך עשה לוחיות זיהוי חדשות לאחר שדיווח על גניבתן של הקודמות ביום 6.1.16 והשיב שאינו זוכר. כשהוטח בו כי מסר דיווח שווא על גניבת הלוחיות שכן לו היה מוציא חדשות היה הדבר מתועד וכי הדבר נועד לכסות על פעילות עבריינית והשיב שאינו זוכר. לדבריו לא זוכר שהגיש תלונה כנטען.

משהמדבקות שנתפסו ברכב שייכות לנאשם, ואותן מדבקות הודבקו על לוחית הרישוי של הרכב מקדימה ומאחורה כדי לשנות את מספרו של הרכב, הרי שהוכח, כי הנאשם שינה זהותו של הרכב תוך זיוף או טשטוש סימני הזיהוי של הרכב.

טביעות אצבע ו-DNA

על כלי הפריצה לא נמצאו טביעות אצבע של הנאשם.

ההלכה הפסוקה קובעת ש"אין משמעות ראייתית מזכה להיעדרן של טביעות אצבע או דנ"א, שכן כוחן של ראיות מדעיות מסוג זה הוא בהימצאותן ולא בהיעדרן", וכי אין בהיעדרן כדי ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם (ע"פ 8798/12 מרדכי נבון נ' מדינת ישראל, וכן ע"פ 6679/04 אלכסנדר סטקלר נ' מדינת ישראל).

הכלים נמצאו ברכבו של הנאשם, הוא אישר שהמדבקות ששימשו להחלפת לוחיות הרישוי שהיו בתא המטען שייכות לו משכך די בראיות שהוכיחה המאשימה כדי לבסס הרשעתו בעבירה זו, ואין בהיעדרן של טביעות האצבע של הנאשם

להוכיח היפוכם של דברים.

מחוות דעת DNA (ת/55) עלה שהמעבדה לא הצליחה לאפיין DNA מהמטוש 7, מחומר שנלקח מצד שמאל של משענת מושב קדמי ימני. לשיטת ההגנה, משמעות הדבר היא שנמצא DNA של אדם נוסף אך בהעדר חשודים אחרים לא אותו אנשים נוספים מהם היה ניתן להשוות DNA ולכן בכך נגרם מחדל חקירתי נוסף.

ב"כ הנאשמים ויתרו על חקירת המומחה ולכן לא ניתן לומר שכך יש להבין את מסקנות חוות הדעת. כל שנאמר בחוות הדעת הוא שבכרית האוויר במושב הנהג נמצא DNA של הנאשם ואילו מהדגימה שניטלה ממשענת המושב הקדמי הימני, דהיינו המושב שלייד הנהג, לא עלה בידי המעבדה לאפיין ה-DNA. בנסיבות אלה אין בידי לקבל שהופק DNA אך לא היה למי להשוותו. עוד יש לציין, כי הנאשם טען שישב במושב האחורי ולא באחד המושבים הקדמיים. משהנאשם וא' לא נקבו בשמו של איש, הרי שממילא אין אדם ספציפי אליו ניתן להשוות את הדגימה, ככל שהיא ניתנת להשוואה.

כאמור לעיל, משהובאו די ראיות להוכחת אשמתו של הנאשם, אין בהעדרה של דגימת DNA מהמטוש 7 או שיוכה למאן דהוא ליצור ספק סביר בהוכחת אשמתו של הנאשם כמפורט לעיל.

מחדלי חקירה

ב"כ הנאשם טענו למחדלי חקירה הנוגעים לאי עריכת הניסוי בכרית האוויר במושב הנהג; אי חקירת א' בשנית, אי תפיסת סרטוני אבטחה ממצלמות בית חולים בלינסון, חקירת א' רק מספר ימים לאחר התאונה במהלכם יכול היה לשבש את החקירה ואי חקירת האפשרות שנכחו נוסעים נוספים ברכב ביניהם הנהג שזהותו אינה ידועה.

הלכה היא, כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכויו של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו בעבירות שיוחסו לו. כך נקבע ברע"פ 3610/15 סמינוב נ' מדינת ישראל (8.6.2015), פסקה 9):

"אין במחדל חקירה כדי להביא בהכרח לזיכויו הנאשם. כפי שנפסק, במקרים בהם נתגלו מחדלי חקירה, ביהמ"ש צריך לשאול עצמו האם המחדלים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנת הנאשם. ע"פ אמת מידה זו, על ביהמ"ש להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות. נפקות המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות שמעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבות של כל עניין ועניין."

אשר לעריכת הניסוי על פי ת/10 מזכר של אפרימה, הוא הגיע לחנות המוכרת חלפים כדי לרכוש כרית אוויר של שברולט מאליו אך הסתבר שמדובר בכרית שונה בצורתה. הוא הופנה לגורם אחר. ב- ת/11 אפרימה, אישר כי קיבל לידיו את כרית האוויר שהוזמנה מ UMI אך זו הגיעה מפירוק לרכב ולא יחידה חדשה ולכן לא ניתן לבצע בה את הניסוי. אף שב- ת/27 ניתנה התחייבות משטרת ישראל לשאת בתשלום עבור כריות אוויר כהצעת חברת UMI בסך של 1,500 ₪ וב- ת/32 הינו החוקרת עסיס בדקה עם העד ארז אלוני על מנת לברר באיזה אופן לבצע את ההדמיה של אטימות כריות האוויר, הדבר לא בוצע ולא ניתן הסבר לכך.

מצופה היה מגורמי החקירה, כי יערכו את הניסוי בכרית האוויר אך לא שוכנעתי, כי באלה יש לפגוע בהגנת הנאשם נוכח

הסברי העד ארז אלוני על מערכת כרית האוויר, חוות דעת DNA (ת/55) והראיות, כי הנאשם הוא שנהג ברכב וא' ישב לידו ולא ידועה זהותו של אחר שנכח ברכב בעת התאונה.

משהוכח, כי רק הנאשם וא' נסעו ברכב וקיבלתי גרסתו של א', הנתמכת בראיות, כי הוא לא ישב במושב הנהג ברכב, הוכח שהנאשם נהג ברכב. האפשרות, כי נוזלים חדרו לכרית האוויר נשללה על ידי העד ארז אלוני, שרצה לערוך הניסוי כדי לשלול זאת בוודאות מוחלטת.

כך גם עריכת עימות במקום שבו הנאשם מתבצר בעמדתו, כי נחטף ונפצע ושותק בקשר להיכרות עם א' יכולה להראות כפעולת חקירה שלא תניב פירות.

ת/13, ת/14, ת/35 ו- ת/41 הם מזכרים המתייחסים לקבלת והורדת קבצים ממצלמות האבטחה בבי"ח וולפסון. מאחר שהיו שיפוצים במקום לא ניתן לראות את אזור הקבלה במיון. ניתן לראות רק את הנאשם יוצא בליווי שוטרים. יש כניסה נוספת שלא מצולמת ואין תיעוד בתוך חדר המיון.

ת/37 הינו שיחה עם הרופא בביה"ח בקשר לא' ביום 20.1.16 שמסר שעד שלא יעבור את הניתוח שנקבע לו למחרת לא ישתחרר מהמחלקה. ת/40 מזכר של נות עסיס שיחה עם השוטר לוי השומר על א' בבית החולים לבירור עם ביה"ח לגבי מועד שחרורו של א' כדי להעבירו לטיפול המשטרה ושב"ס.

הנסיבות של אי תפיסת סרטוני האבטחה בבית החולים בילינסון, ככל שיש כאלה, לא הובררו. מהמזכר של נות עסיס עולה שהייתה נוכחות של שוטר ששמר על א' וממילא לא ביקשה ההגנה לחקור את מי שאחראי בנושא השמירה על א' לברר האם משמעות הדבר שמאז מעצרו בליל התאונה הייתה על א' שמירה אם לאו.

אכן יש טעם לפגם בכך שא' לא נחקר במשך יומיים בהעדר מניעה לכך אבל לא הוכח שהיה בדבר לפגוע בנאשם מאחר שא' הגן על הנאשם ולא מסר גרסה המפלילה אותו ולא הוכח אפילו בגרסת הנאשם שא' הוא הנהג ברכב.

הגנה מן הצדק

סעיף 149 (10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982, מורה כי ניתן לבטל כתב אישום בנסיבות בהן "הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית". בהתאם להלכה הפסוקה יש לבחון את הטענה בשלושה שלבים: ראשית, בחינת עוצמת הפגם שבהתנהלות המאשימה. שנית, איזון בין הערכים הנוגדים, היינו אם בהתחשב בכלל נסיבות העניין והאינטרסים הנוגדים, יש בקיומו של ההליך הפלילי משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. שלישית, בחינת הסעד המידתי הראוי בגין ההפרה (ע"פ 4855/02 **מדינת ישראל נ' בורוביץ** (31.3.05)).

באשר לתוצאת הפגם יצוין, כי בית המשפט העליון קבע, כי גם אם נקבע, כי קרתה תקלה או התנהלות בלתי ראויה, היא לא תביא בהכרח לביטול כתב האישום. יש צורך לאזן בין מהות התקלה לבין האינטרס הציבורי שבבירור האישום (בש"פ 9130/07 **מוחמד נאסר נ' מדינת ישראל**, (1.11.07)).

מכל האמור לעיל עולה, כי הנטל הוא על הטוען הגנה מן הצדק, להוכיח בפני בית המשפט כי קיים פגם מהותי ומשמעותי בהתנהלות המאשימה, באופן שהגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי, פוגעים מהותית בתחושת הצדק וההגינות. אין מדובר בפגם מינורי או שולי ויש להוכיח כי הפגם הוא מהותי במידה כזו המצדיקה את ביטול האישום,

בהתחשב בכלל האינטרסים של המשפט הפלילי.

ב- **ת/26** דו"פ של מנוס ארז בחיפוש על גופו של א' נתפסו "זוג כפפות שחורות, כובע גרב בצבע שחור שרק העיניים גלויים, מכשיר נייד מסוג מוטורולה בצבע שחור/חום, סכין יפנית כסוף, מצת קליפר צהובה, קופסת סיגריות פרלמנט, ומפתח בודד של רכב מסוג קאיה...". א' הכחיש את הדברים (ת/51 עמ' 3 שורה 25).

קובי יוסף בעדותו נשאל מדוע לא שאל את א' מה גנב לאור צעקותיו כי הוא גנב והשיב "בן אדם פצוע, מה תשאל אותו מה גנבת? הוא היה פצוע ביד, אם הוא פצוע קודם צריך לטפל בו" (עמ' 23 שורה 15). בהמשך הודה שטעה שלא רשם את הדברים אך באותו רגע התמקד בעובדה שהנ"ל היה פצוע ונזקק לטיפול (עמ' 23 שורות 20-25). משכך נתון זה לא היה בפני החוקרים שגבו את עדותו של א'.

ההגנה טענה לניהול חקירה לקויה, בכך שא' נחקר רק בחלוף כיומיים מהאירוע וזאת ללא כל הצדקה; א' לא נחקר בגין מה שנתפס בחיפוש על גופו (כובע גרב, סקנר וסכין יפנית) ולא עומת עם כמות האנשים ברכב כעולה מעדויות אחרות לפיהן היו ברכב יותר משני אנשים וחרף עברו הפלילי הוא לא נשאל בעניין לוחיות הזיהוי; אפליה בין א' לנאשם כאשר נגד הראשון לא הוגש כתב אישום. עוד נטען, כי נפל פגם בכך שא' לא נחקר בשנית אף שביקש לעשות כן בתום חקירתו הראשונה.

אף שנתפסו על א' גרב, סכין יפנית וסקנר כתב אישום לא הוגש כנגדו. ראשית, המצב הראייתי בעניינם של הנאשם וא' אינו דומה ועל כן לא מצאתי, כי המאשימה שגתה בכך שלא הגישה כתב אישום גם כנגד א'. שנית, בחזקתו של א' נמצאה סכין יפנית, שייתכן שעונה על הגדרת החזקת אגרוף או סכין שלא למטרה כשרה וניתן היה להגיש כתב אישום כנגדו בגין כך. אך אין לומר, כי מדובר במעשה השווה או דומה בחומרתו למעשים המיוחסים לנאשם ועל כן לא אוכל לומר שמדובר בהתנהגות של המאשימה העולה כדי פגיעה בתחושת הצדק. משקל לעובדה שלא הוגש כתב אישום כנגד א' בגין החזקת אגרוף או סכין חרף קיומן של ראיות לכאורה יבחן בשלב הטיעונים לעונש אך לא בשלב זה.

לסיכום

נתתי אמון בעדי המאשימה וראיותיה ולא נתתי כל אמון בגרסתו הכבושה של הנאשם על דוכן העדים בפניי.

על סמך הראיות שפורטו לעיל, אני קובעת, כי הוכח מעבר לכל ספק סביר, בין בראיות ישירות ובין לפי חזקת הבעלות, כי היה זה הנאשם שנהג ברכב בעת התאונה. הנאשם האיץ את מהירות נסיעתו והסיע את הרכב נגד כיוון התנועה, גרם לתאונה בה נפגעו נוסעים ונגרם נזק לרכב והפקיר את הפצועים לאחר מכן. עוד אני קובעת, כי הכלים שנמצאו ברכבו של הנאשם (ג'בקה, פלייר ומברג שטוח) הם כלי פריצה, וכי הנאשם הדביק מדבקות עם מספרים על לוחיות הרכב מקדימה ומאחורה בכדי לטשטש את סימני הזיהוי של הרכב.

לאור כל האמור, אני קובעת, כי התביעה הוכיחה מעל כל ספק סביר את יסודות העבירות המיוחסות לנאשם, ומרשיעה אותו בכלל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, י' חשוון תשע"ח, 30 אוקטובר 2017, במעמד הצדדים.